

Moenia namque tua Maiolus condidit ampla
 Multiplicans opibus mēia namque tua.
 Odilo post veniens eadem studiosus adornat,
 Ampliat et renovat Odilo post veniens¹.
 Se tibi consociat, cum sors extrema propinquet,
 Mors ubi dissotiat, se tibi consotiat.
 Odilo, dum moritur, non parva trophea resumis²,
 Accumulatur honos, Odilo dum moritur.
 Perstrepe, plaude satis, tantis decorata triumphis,
 His ornata viris, perstrepe, plaude satis!
 Psallite vos, monachi, sanctorum funere clari,
 Aurea vasa Dei, psallite vos monachi!
 Plaudite vos, populi, tantos meruisse patronos,
 Vocibus omnigenis, plaudite vos, populi!
 Caelitus huc veniat Domini benedicta potestas,
 Sanctificansque manus cēlitus huc veniat.
 Gloria magna patri maneat genitoque tonanti
 Sit laus spiritui, gloria magna patri!

Epitaphium ad sepulcrum domni Odilonis.
 Heu! quam confusum reddit sors ultima planctum!
 Maxima lux orbis hic iacet exanimis,
 Odilo vir sanctus, monachorum signifer almus,
 Nobilior cēlo clauditur hoc tumulo.
 Nascitur in mundo processu sanguinis alto
 Arvernisque rosam mittit odoriferam.
 Cēlitus attactum Maiolus hinc rapit illum
 Decedensque suis implicat officiis³,
 Quo sibi quam plures collegit commilitones
 Sub signis fidei, plenus amore Dei
 Occubuit, verus cum circumciditur agnus⁴,
 Et Domino niveam reddidit hinc animam.

1. Ad te namque, mi dilecte,
Nunc, Almanne clarissime,
Cogor planctum describere,
Qui te pungat assidue.
2. Te Andream consaluto
Et hoc carmen vobis mitto,
Quos agnovi prę omnibus
His mulceri doloribus.
3. Eia, fratres convenite,
Alternatim et lugete,

1) Ueber die Bauten in Souvigny vgl. Ach. Allier: 'L'ancien Bourbonnais' II, p. 148. 2) Hs. 'resumis'. 3) Vgl. Ringholz, Odilo p. 6.
 4) 1049, 1. Jan.